

[Poul Boeg.]

lidt på forslagsstillernes navne, vil man meget hurtigt opdage, at der er sket det rent rutinemæssige, at partiets gruppebestyrelse er sat på som forslagsstillere.

Noget andet er, at vi inden for centrumdemokraterne ikke nødvendigvis alle 14 har samme opfattelse i alle spørgsmål. Det er noget, som vi ikke alene ikke skammer os over, men som vi tværtimod sætter en ære i, og det er jo i denne sag lige blevet tilkendegivet ved det indlæg, som vi hørte fra min partifælle hr. Jes Schmidt. Jeg håber, at denne tilkendegivelse så måske til gengæld vil trøste ordføreren for socialistisk folkeparti på dette punkt.

Når et stort flertal inden for centrumdemokraterne har fremsat dette forslag, skyldes det den opfattelse, at der er en tydelig tendens i samfundsudviklingen i retning af at drage borgerne mere og mere ind i det, der foregår inden for den offentlige forvaltning, således at denne ikke, sagt lidt populært, i nogen grad har karakter af et frimureri i forhold til borgerne.

Vi kan jo som et enkelt eksempel på denne udvikling blot pege på den velkendte lov fra 1970 om offentlighed i forvaltningen, og karakteristisk for vurderingen og udviklingen er vist også, hvad Preben Espersen har skrevet i bogen „De kommunale beslutninger“, hvoraf jeg citerer fra side 72:

„Det er imidlertid umiskendeligt, at udviklingen går i retning af større offentlighed inden for alle forvaltningsområder. At forventer, at udvalg, kommissioner og lignende på længere sigt vil forblive uberørt af denne udvikling, vil næppe være realistisk.“

Der synes også netop for tiden i samfundet at være andre strømninger og tendenser, der kan siges at ligge på linje med dette. Det var vel næppe noget tilfælde, at indenrigsministeren som venstremand i sit indlæg var en af de mest positive, fordi denne tanke med offentlige udvalgmøder vel kan siges at falde helt i tråd med den idé, som venstre har lanceret om det nære demokrati. Det er en idé, som vi vist alle kender, og hvor jeg eksempelvis kan henvise til det indlæg, miljøminister Holger Hansen skrev i bladet Kommunen den 21. marts 1974, hvor han netop kommer ind på disse synspunkter med at finde nogle muligheder for at øge

befolkningens, den lokale befolknings, indflydelse på de ting, der sker i kommunerne. Her ligger det vel helt klart, at en forudsætning for at få en sådan indflydelse må være, at man fremfor alt er informeret om det, som foregår. Hvis jeg som ordfører for centrumdemokraterne skulle forsøge på at opsummere de mange indlæg, der har været om dette spørgsmål, må jeg sige, at det har været ret så blandet, og at det vel er vanskeligt at finde en fællesnævner. Der var jo udsving lige fra nogle, der var klart for, til nogle, der var lige så klart imod, og tiden tillader mig næppe at svare på hvert enkelt indlæg, men jeg vil gerne takke dem, der i princippet stillede sig positivt, herunder indenrigsministeren.

Det er naturligvis rigtigt, som mange har været inde på — og det er også noget, vi selv har blik for — at der kan anføres gode argumenter også imod det, som vi har foreslået; jeg henviser her til indenrigsministerens indlæg, hvor jeg nikkede genkendende til, at ministeren har fundet en hel del inspiration i det værk, jeg nævnte, af Preben Espersen, hvor disse synspunkter netop er nævnt på side 71-72. Det er vi slet ikke blinde for, men det, som er det centrale i vort forslag, kan siges på den måde, at for øjeblikket har vi en ordning, hvorefter man ikke må holde åbne udvalgmøder. Om så kommunalbestyrelsen eller det pågældende udvalg var 100 pct. enig om det, måtte det ikke gøres. Modstykket ville være eventuelt at få en ordning, hvor det var påbudt, at det skulle gøres. Vi er helt klar over, at det også ville være en uheldig ordning, og derfor forsøger vi netop som et centrumsparti at finde et midterstandpunkt, et standpunkt med en vis balance, idet vi som en mellemting mellem dette „må ikke“ og „skal“ siger „kan godt“, således at forslaget jo kun går ud på at åbne muligheden, den mulighed, der ikke nu eksisterer. Når først man har hæftet sig ved dette, ville jeg dog også mene, at det skulle være muligt at samle en vis tilslutning. Det var jo også sådan, at mange af dem, der havde betænkeligheder, dog i og for sig anerkendte, at der lå noget fundamentalt, noget vist rigtigt og fornuftigt, i selve ideen og i selve princippet.

Jeg kan vist lige nå at tage et par småting med. Der var en taler — det var vist ordføreren for socialistisk folkeparti — der